

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-136)

Dec (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. திருவிருத்தம்.....	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 113)

697. வஸுரேதா:

(க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் குறித்து அடுத்த 90 திருநாமங்கள் உள்ளன) திவ்யமான தேஜஸ் என்பதே காரணமாக அவதரித்தவன். வஸு என்றால் தேஜஸ். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-1-60) - உஜ்ஜஹார ஆத்மந: கேசோ ஸிதக்ருஷ்ணௌ மஹாமுநே - கறுப்பும் வெளுப்பும் ஆகிய தனது இரண்டு கேசங்களை எடுத்தான்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (342-28) - மம தே கேசஸஞ்ஜிதா: - இவை என்னுடைய இரண்டு கேசங்கள் ஆகும்.

698. வஸுபரத:

மிகவும் உயர்ந்த நிதியான தன்னை தேவகிக்கும் வஸுதேவருக்கும் புத்ரனாக அளித்தவன்.

699. வஸுப்ரத:

அவர்கள் இருவருக்கும் தந்தையான அவன், தனக்குப் பிதாவாக அவர்கள் ஆகும்படியான தேஜஸ்ஸை அளித்தவன்.

700. வாஸுதேவ:

வஸுதேவரின் புத்திரன் ஆவான்.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், ஏழாவது நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

எட்டாவது நூறு திருநாமங்கள் தொடக்கம்

701. வஸு:

திருப்பாற்கடலில் வசிப்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க.

- மஹாபாரதம் சபாபர்வம் (47-26) – ஸ லோகாநாம் ஹிதார்த்தாய க்ஷீரோதே வஸதி ப்ரபு: - உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் நன்மையைச் செய்யும்விதமாக திருப்பாற்கடலில் சயனித்துள்ளான்.
- ஹரிவம்சம் (113-62) – ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: - மஹாலக்ஷ்மியுடன் எப்போதும் கூடியவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருப்பாற்கடலில் சயனித்துள்ளான்.

702. வஸுமநா:

தனக்கு மிகவும் விருப்பமானவளாக உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் அவதார இடமான திருப்பாற்கடலில் உள்ளபோதிலும், வஸுதேவரிடம் தன்னுடைய திருவுள்ளத்தை எப்போதும் கொண்டவன். தேவதத்தனை தத்தன் என்றும், ஸத்யபாமாவை பாமா என்றும் கூறுவது போன்று வஸுதேவனை வஸு என்பர் என்று மஹாபாஷ்யக்காரர் உரைத்தார்.

703. ஹவி:

இவன் இப்படியாக வஸுதேவரிடமும் தேவகியிடமும் இருப்பதற்கு மிகவும் விருப்பம் கொண்டபோதிலும், அவர்கள் இவனுக்குக் கம்சனால் ஏதேனும் ஆபத்து உண்டாகுமோ என்று பயந்தனர். ஆகவே இவனது விஷயத்தில் இது போன்ற பயம் தேவையில்லை என்றபோதிலும், அவர்களால் நந்தகோபர் மற்றும் யசோதையிடம் அளிக்கப்பட்டவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 136)

இதற்கு பூர்வபசுஷிகளான நீங்கள் இவ்விதம் உரைக்கக்கூடும் - ஏதோ ஒரு வஸ்துவில் உள்ள ப்ரத்யேகமான தன்மை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, அந்தத் தன்மை மட்டுமே மற்ற தன்மைகளுடன் ஒப்பு நோக்கப்படுகிறது. ஆக பல தன்மைகள் குறித்து ஒரு வாக்கியத்தில் ஒரே வேற்றுமை உருபில் வந்தபோதிலும், பாணைக்கும் துணிக்கும் ஒற்றுமை கூற முடியாதது போன்றே அந்தத் தன்மைகளிலும் ஒற்றுமை உள்ளதாகக் கொள்ள இயலாது. ஆக பல தன்மைகளுடன் கூடியதான ஒரு வஸ்து மட்டுமே இங்கு கூறப்படுவதாகக் கொள்ளமுடியாது. மாறாக ஒரு வஸ்துவின் ப்ரத்யேகமாக உள்ள தன்மை மட்டுமே முதலில் கூறப்பட்டபடி இருந்து, பின்னர் நாளடைவில் அந்தத் தன்மையை உரைத்தாலே, அந்த வஸ்து குறிப்பிடப்படுகிறது என்ற நிலை ஏற்படுகிறது எனலாம்.

இதனை நாம் ஏற்க இயலாது. ஏன்? நாம் விடை அளிப்போம். நீங்கள் கூறுவது போன்று எப்போது உண்டாகலாம் என்றால், இரு வெவ்வேறு தன்மைகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டால் மட்டுமே ஆகும். ஆனால் ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் அப்படி அல்ல. இரண்டுவிதமான ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத இரண்டு தன்மைகளை ஒன்றாகப் படிக்க நேர்ந்தால் மட்டுமே அவை ஒரே வஸ்துவைக் குறிக்கவில்லை என்றாகும். பாணை மற்றும் துணி ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு என்பது வேறு பலவிதமான பேதங்களால் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. ஆனால் "நீலம் உத்பலம் - நீல நிறம் கொண்ட மலர்" என்பது போன்ற வரிகளில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் ஏற்படவில்லை; கையில் குச்சி உள்ளது, காதுகளில் தோடு உள்ளது, இன்ன நிறம் உள்ளது, இன்ன சுவை

உள்ளது, இன்ன மணம் உள்ளது போன்ற வரிகளில் எவ்விதம் முரண்பாடு இல்லையோ அது போன்று “மலர் நீல நிறம் கொண்டது” என்பதிலும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இங்கு முரண்பாடு இல்லை என்பது மட்டும் அல்ல. இரண்டு வெவ்வேறு பதங்கள் மூலம் கூறப்படும் தன்மைகளை ஒரு வஸ்து கொண்டுள்ளது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; இதன் மூலம் அந்த வாக்கியமானது, இந்த இரண்டு தன்மைகளுடன் சேர்ந்த ஒரு வஸ்துவை மட்டுமே உணர்த்துகிறது என்று உணர்த்தவல்லதாகவும் இருக்கிறது. இவ்விதம் இல்லையென்றால் ஒரு வஸ்துவைக் குறிப்பிட ஏன் ஒரு தன்மைக்கு மேல் கூறவேண்டும்? மாறாக பல தன்மைகள் ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து உள்ளதாக வைப்போம்; அவை ஒன்றுக்கொன்று பொருந்துமா பொருந்தாதா என்று ஆராயாமல், அவற்றுக்கும் அந்த வஸ்துவுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு மட்டுமே ப்ரதானமாகக் கொள்ளப்பட்டதாக வைப்போம்; மேலும் அவை அந்த வஸ்துவின் ஏதோ தற்செயலாக உள்ள தன்மையை மட்டுமே கூறுவதாகவும் கொள்வோம்; இவ்விதமாகக் கொள்ளும்போது, அந்தப் பல தன்மைகளில் ஏதோ ஒன்று மட்டுமே பொருந்தும் என்றாகி, மற்ற தன்மைகளைக் குறிக்கின்ற பதங்கள் பயனற்றவையே ஆகின்றன.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 136)

மூலம் - மந்நிமித்தம் க்ருதம் பாபமபி தர்மாய கல்பதே

என்றதுக்கும் இதுவே தாத்தர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது அதிப்ரஸங்கம் வரும். “யா யா சேஷ்டா” என்று பாடமானாலும் அர்த்தப்ராப்த சாஸ்த்ரப்ராப்தங்கள்போலே ஸ்வபாவ ப்ராப்தங்களான நிமிஷோந்மேஷாதிகளும் ஸமர்ப்பணீயங்களாக ரஹஸ்யசாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே தத் அர்ச்சநமென்னலாம். இது நிஷித்தத்தில் ப்ரஸங்கியாது. ப்ரதிஷித்தமல்லாத ஸ்வபாவ அர்த்த சாஸ்த்ரங்களிறே ஸமர்ப்பணீயங்களாக ஓதப்பட்டன. இதின் உபப்ருஹ்மணமான யத் கரோஷி யதச்நாஸி என்கிற ச்லோகத்துக்கும் இப்படி சாஸ்த்ரவிரோதமில்லாத விஷயத்திலே தாத்தர்யம். இவற்றில் சாஸ்த்ர விருத்தங்கள் வந்தால் அதிகாராநுரூபமான நைமித்திகம் நிக்ரஹசமநமான கைங்கர்யம்.

விளக்கம் – மந்நிமித்தம் க்ருதம் பாபமபி தர்மாய கல்பதே – எனக்காகப் பாவம் செய்யப்பட்டாலும் அது தர்மமே ஆகிறது – என்ற வரியைக் காண்க. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், ஆபத்து நேராத காலங்களில் செய்யப்படும் பாவங்களும் தர்மம் என்றே ஆகிவிடும். மேலே உள்ள ச்லோகத்தை “யா யா வ்ருத்தி” என்பதற்குப் பதிலாக “யா யா சேஷ்டா” என்று கொண்டால், சாஸ்த்ரங்களால் இந்த உடலை உயிருடன் தக்க வைப்பதற்காக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விஷயங்கள் போன்று, “சேஷ்டா” என்னும் பதமானது இயற்கையாகவே நடைபெறுவதான கண் இமைகளை மூடுவதும் திறப்பதும் போன்ற செயல்களைக் குறிக்கிறது என்றாகிறது; இவை சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்கப்படுவதால், இவற்றை பகவானுக்கு அர்ப்பணித்தால் இவையும் பகவத்

ஆராதனமாகவே கொள்ளப்படும். இது போன்ற செயல்கள் சாஸ்த்ரங்களால் தடுக்கப்பட்ட செயல்கள் ஆகாது. ஆக எவை தடுக்கப்படாத செயல்களோ, எவை ஒருவனுக்குத் தகுதியாக உள்ளனவோ அவை மட்டுமே பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யக் கூடிய ஆராதனைகளாகும். கீதையில் (9-27) - யத் கரோஷி யதச்நாஸி - நீ எதனைச் செய்கிறாயோ அதனை எனக்கு அளிப்பாயாக - என்ற ச்லோகத்தில் இது போன்று சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரண்பாடு இல்லாத செயல்கள் மட்டுமே கூறப்படுகிறது. சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணான செயல்கள் ஏதேனும் செய்தால், அதற்கான பிராயச்சித்தம் என்பது தனது அதிகார வரம்பிற்குள் அடங்கியபடி செய்யப்படவேண்டும்.

மூலம் -

யோ யோ ஜல்ப: ஸ ஸ ஜப: என்றதுவும்,

பாருஷ்யமதிவாதச்ச பைசுநம் சைவ ஸர்வச:

அஸம்பத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்விதம்

என்று சாஸ்த்ரபிரதிஷித்தமான வருதா ஜல்பத்தைச் சொன்னபடியன்று. தத்த்வ ஹித விஷயமாக சிஷ்ய குரு ஸப்ரஹ்மசாரி சிஷ்ட ச்ரேயோர்த்திகளோடே அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், ஜ்ஞாத ஸ்திரீகணார்த்தமாகவும் ஸம்சய நிராகரணார்த்தமாகவும் பண்ணும் உக்திப்ரத்யுக்தி பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறது. ந விக்ருஹ்ய கதாம் குர்யாத் என்று ஸாமாந்யேந சொல்லச் செய்தேயும்

யதாசக்தி நிக்ருண்ஹீயாத் தேவதா குரு நிந்தகாந்

என்று விசேஷித்து தர்மசாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளைப் பற்ற விஜிகீஷுவாகசச் சொல்லும் வாக்யபரம்பரையை ஜல்பம் என்றதாகவுமாம்.

விளக்கம் - யோ யோ ஜல்ப: ஸ ஸ ஜப: - அவன் எதனைக் கூறுகிறானோ அதுவே ஜபம் என்ற வாக்கியம் மூலம், மநு ஸ்ம்ருதி (12-6) - பாருஷ்யமதிவாத்ச்ச பைசநம் சைவ ஸர்வச: அஸம்பத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்விதம் - கடுமையாகப் பேசுதல், உள்ளது உள்ளபடி உரைக்காமல் மிகைப்படுத்துதல், கோள் உரைத்தல், பொருத்தம் இல்லாமல் உரைத்தல் என்று வாக்கு விஷயத்தில் நான்கு பாவங்கள் உள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சாஸ்த்ர விரோதமாக கூறப்பட்ட விஷயங்களை உரைத்தால் ஜபம் என்று கொள்ளமுடியாது. அந்த வரியில் கூறப்பட்ட "பேசுதல்" என்பது எதுவென்றால் உண்மை மற்றும் நன்மை ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு ஒரு மனிதன் தன்னுடைய சிஷ்யர்கள், ஆசார்யன், சகமனிதர்கள், பண்டிதர்கள் ஆகியவர்களிடம் அவர்களுக்கு தெரிந்ததை அறியவும், சந்தேகத்தை நீக்கவும் செய்யும் சொற்களே ஆகும். மாறாக அந்த வரியில் உள்ள "ஜல்ப" என்னும் பதமானது, வாதம் செய்யும்போது ப்ரயோகிக்கின்ற சொற்கள் என்றும் கொள்ளலாம்; மநுஸ்ம்ருதியில் (4-72) - ந விக்ருஹ்ய கதாம் குர்யாத் - உண்மையை அறிந்து கொள்ள முயலாமல் சண்டை இடுவதற்காக வீண்வாதம் செய்யக்கூடாது - என்று கூறியபோதிலும், யதாசக்தி நிக்ருண்ஹீயாத் தேவதா குரு நிந்தகாந் - தெய்வத்தையும் ஆசார்யர்களையும் நிந்திப்பவர்களைக் கண்டிக்கவேண்டும் - என்றது காண்க. ஆக இது போன்றவர்களை வாதத்தில் வெல்ல விரும்பும் ஒருவன் கூறும் சொற்களை "ஜல்ப" என்னும் பதம் மூலம் உரைத்ததாகக் கொள்ளலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 92)

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்; அஜ்ஞாநத்துக்குக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்; சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம்; அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தானுஷ்டாநம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதந குண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ள விஷயங்கள் குறித்து அருளிச்செய்து, ஜீவனின் குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ளவை குறித்து இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்குகிலக்கு ஆசார்யகுணம்) என்றது, இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய் ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது, இவன் ப்ரவ்ருத்தி சக்திக்கு விஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது, இவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம், ஸ்வருபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாந மென்கை.

விளக்கம் - (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்குகிலக்கு ஆசார்யகுணம்) - சேதனர்களின் ஞானத்துக்கு இலக்கு எது என்றால் மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்த ஆசார்யனுடைய உயர்ந்த குணங்களின் கூட்டமே ஆகும். (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு

ஆசார்ய தோஷம்) - சேதனனின் அறியாமைக்கு இலக்கு எதுவென்றால் ஆசார்யனுக்கு அவருடைய சரீர தொடர்பு காரணமாக ஏற்படக்கூடிய நோய் முதலான தோஷங்கள் ஆகும். (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) - இவன் செய்கின்ற செயல்களின் சக்திக்கு இலக்கு எதுவென்றால் தனது ஆசார்யனுக்கு மிகவும் மகிழ்வுடன் செய்கின்ற கைங்கர்யங்கள் ஆகும். (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) - இவனுடைய அசக்திக்கு இலக்கு எதுவென்றால் தனது ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் போன்றவற்றுடன் முரண்பாடு கொண்டவையும் சாஸ்திரங்களால் தடுக்கப்பட்டவையும் ஆகிய செயல்களைச் செய்தல் என்பதாகும்.

300. நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை அருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தந்தானும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக சாஸ்திரங்களால் தடுக்கப்பட்டவை எவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம் போலே ஹேயமான நிஷித்தந்தானும் சதுர்விதமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஏற்கப்படவேண்டியதான குணங்கள் நான்காக உள்ளது போன்றே, தாழ்வானதும், கைவிடத்தக்கதும் ஆகிய குணங்களும் நான்காகும்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

அவதாரிகை - அந்நாலுபடியானவதுதா னேதென்னுமபேசைஷயிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்) என்று அவை தன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

விளக்கம் - அந்த நான்கும் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கும் விதமாக அவற்றைக் குறித்து விவரிக்கிறார்.

302. அக்ருத்யகரணமாவது பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம் அபச்ய பசுணம் தொடக்கமானவை.

அவதாரிகை - இவற்றினுடைய வேஷந்தா னேதென்னு மாகாங்சையிலே யிவற்றை அடைவே விவரிக்கிறார் (அக்ருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்த நான்கு குணங்களும் எத்தன்மை கொண்டவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரஹிம்ஸையாவது), “ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி” என்கிற விதியை யதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை. (பரஸ்தோத்ரமாவது) ப்ராப்த விஷய ஸ்தோத்ராஹமான வாக்கைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை. (பரதார பரிக்ரஹமாவது) பிறர்க் கந்ந்யார்ஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது) பிறருடைமையாவனற்றை, அவர்களிசை வின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதந மாவது) யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமு மன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபச்ய பசுணமாவது), ஜாத்யாச்ர யநிமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பச்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றை பசுஷிக்கை. (தொடக்கமானவை) என்றது “பரத்ரவ்யேஷ்வபி த்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம், பாருஷ்ய மந்ருதஞ்சைவ பைசநஞ்சைவ ஸர்வச: அநிபத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம்ஸ்யாச் சதுர்விதம், அதத்தாநா முபாநாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநத:, பரதாரோப ஸேவாச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்” இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேக மாகையாலே.

விளக்கம் - (பரஹிம்ஸையாவது) - ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி - எந்த ஓர் உயிரையும் துன்புறுத்துதல் கூடாது - என்றுள்ள வேத விதியை மீறி மற்ற உயிரை வதைப்பது ஆகும். (பரஸ்தோத்ரம்) - பகவானையும் பாகவதர்களையும் துதிப்பதற்காக உள்ள வாக்கு கொண்டு மற்ற விஷயங்களை துதித்தபடி இருத்தல். (பரதார பரிக்ரஹமாவது) - மற்றவர்களுக்கு மனைவியாக இருக்கும் பெண்களை மயக்கி அவர்களை தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளுதல். (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது) - மற்றவர்களுக்குச் சொந்தமான பொருள்களை, அவர்களுடைய சம்மதம் இல்லாமல் அறிந்தோ அல்லது அறியாமலோ எடுத்துக் கொள்ளுதல். (அஸத்யகதந மாவது) - உள்ளது உள்ளபடி உரைக்காமலும், மற்ற உயிர்களுக்கு நன்மையை ஏற்படுத்தும்படி உரைக்காமலும் இருத்தல்; அதாவது இது போன்ற சொற்களை உரைக்காமல் இருத்தல். (அபச்ய பசுணமாவது) - ஜாதியாலும், இடத்தாலும்,

காரணத்தாலும் தோஷம் உள்ளதால், தான் உண்பதற்கு ஏற்றவை அல்ல என்று அறிந்தபோதிலும் அப்படிப்பட்ட உணவை ஏற்பதாகும். (தொடக்கமானவை) – இந்தப் பதம் மூலம் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டவற்றை உணர்த்துகிறார்:

- மநுஸ்மருதி (12) – பரத்ரவ்யேஷ்வபி த்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம் – மற்றவர்களின் பொருள்களைக் கவர விரும்புதல், மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு எண்ணுதல், பேராசை ஆகிய மூன்றும் மனதால் செய்யப்படும் பாவங்கள்.
- மநுஸ்மருதி – பாருஷ்ய மந்ருதஞ்சைவ பைசுநஞ்சைவ ஸர்வச: அநிபத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம்ஸ்யாச் சதுர்விதம் – கடுமையான சொற்களை உரைப்பது, நன்மை அளிக்காத பொய் உரைப்பது, கோள் மூட்டுவது, சாஸ்த்ரங்கள் உரைத்த வரைமுறை மீறி உரைப்பது போன்ற நான்கும் வாக்கினால் செய்யப்படும் பாவங்கள்.
- மநுஸ்மருதி – அதத்தாநா முபாநாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநத:, பரதாரோப ஸேவாச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்மருதம் – ஒருவன் விருப்பத்துடன் அளிக்காத பொருளை எடுத்துக் கொள்ளுதல், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்படாத ஹிம்ஸைகளைச் செய்தல், மற்றவர்களின் மனைவியால் செய்யப்படும் பணிவிடைகளை ஏற்பது ஆகிய மூன்றும் சரீரத்தால் செய்யப்படும் பாவங்கள்.

303. பகவதபசாரமாவது தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும் வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடங்கமானவை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் செய்யப்படும் அபசாரங்கள் குறித்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது), “யேது ஸாமாந்ய, பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம்” என்று, தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிற்க, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா”, “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்”, “ந தத்ஸமச் சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே” என்கிறபடியே, ஸ்வேதரஸகல நியாமகனாய் ஸமாநாதிக ரஹிதனான வீச்வரனை, “அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்று, தச்சீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை. (ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது), “அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா” என்கிறபடியே, அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு “துயரில் மலியும்” மனிசர் பிறவியிற்றோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக அவன் செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸ ஜநந சோக மோஹாதிகளையிட்டு கர்மவச்யரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது), ததாராதந தசையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிக மந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்களாராதித்தல், உத்தமாச்ரமிகள் முதலானார் க்ருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் தொடக்கமானவை. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிருபணமாவது), “தமருகந்த தெவ்ருவமவ்ருவம்” இத்தயாதிப்படியே, ஆச்ரிதர்க்கபிமத மான தேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரீத்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற்றத்தை யறியாதே மாத்ருயோநி பரீக்ஷிகரைப்போலே இது இன்ன த்ரவ்யமன்றோ வென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிருபிக்கை. (ஆத்மாபஹாரமாவது) “யோந்யதா ஸந்தமாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா” என்று ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேக சேஷபூதமான வாத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்தர புத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது), அமுதுபடி சாத்துப்படி கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாசமாகவதால் அப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்னமிப்படி க்ரூரமான சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. த்வாத்ரிம்ச தபசாராதிகளு முண்டிறே.

விளக்கம் - (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது) - யேது ஸாமாந்ய, பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா: - யார் புருஷோத்தமனை மற்ற தேவதைகளோடு சமமாக எண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் பாஷாண்டிகள் என்றே கருதப்படுவர், அவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட எந்த ஒரு கர்மத்தையும் இயற்றும் தகுதி அற்றவர்கள்; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம்

கோரம் யாவச் சந்திர திவாகரம் - யார் ஒருவன் தேவர்களின் தேவனாகிய நாராயணனை மற்ற தேவர்களுக்குச் சமம் என்று எண்ணுகிறானோ அவன் சந்திரனும், சூர்யனும் உள்ளவரை நரகம் அடைகிறான் - என்பது போன்ற வரிகளில் மற்ற தேவர்களுடன் நாராயணனை ஒப்பிட்டு, சமமாக எண்ணக்கூடது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும், யஜுர்வேதம் - அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்தின் ஆத்மாவாகிய நாராயணன், அனைத்திற்குள்ளும் ப்ரவேசித்து அனைத்தையும் நியமிக்கிறான் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் - தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் - அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் மேலான மஹேச்வரனாகிய நாராயணன் -என்றும்; ச்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் - ந தத்ஸமச் சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே - ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒத்தவர்களும் மிக்கவர்களும் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், தனக்கு ஒத்தவர்களும் மிக்கவர்களும் இல்லை என்றுள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, தைத்திரீய உபனிஷத் - அங்காந்யந்யா தேவதா: - அனைத்து தேவதைகளுக்கும் இவனே ஆத்மா, அவர்கள் இவனது சரீரங்கள் - என்று ஸர்வேச்வரனுக்குச் சரீரமாக உரக்கப்பட்ட நான்முகன் போன்ற தேவதைகளுடன் சமமாக எண்ணுதல் ஆகும். (ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது) - கீதையில் (4-6) - அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா - கர்மங்களால் ஏற்படக்கூடிய பிறப்பு அற்றவனாகவும், கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் அழிவு இல்லாதவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும் நான் இருந்துகொண்டு எனக்கு மட்டுமே உரிய அப்ராக்ருதமான திருமேனியுடன் கூடியபடியே எனது இச்சையால் நான் பலவாக அவதரிக்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது மேன்மையை எப்போதும் விடாமல், திவ்யமான தனது திருமேனியை மற்றவர்களின் சரீரம் போன்றே அமைத்தபடி, திருவாய்மொழி (3-10-6) - துயரில் மலியும் - என்பதற்கு ஏற்ப துன்பங்கள் நிறைந்த மனிதப் பிறவி எடுத்துள்ள நிலைமையை அறியாமல், அவதாரத்தின் உண்மையை உணர்த்தும்விதமாக அவன் செய்தருளிய கர்ப்பவாசம், பிறத்தல், துன்பப்படுதல், மயல்குதல் போன்ற செயல்களைக் கண்டு, அவன் கர்மம் காரணமாக இங்கு பிறந்த மற்ற மனிதர்கள் போன்றவனே ஆவான் என்று எண்ணுதல் ஆகும். (வர்ணச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) - ஸர்வேச்வரனை ஆராதிக்கும்போது முதல் மூன்று வர்ணத்தினர்களுக்கு மட்டுமே உள்ள வேத மந்திரங்கள் கொண்டு நான்காம்

வர்ணத்தினர் ஆராதனை செய்தல் மற்றும் ஸந்ந்யாஸிகள் முதலானோர் இல்லறத்தில் உள்ளவர்கள் போன்றே வெற்றிலை போன்றவற்றை எடுத்தல் முதலானவற்றை ஆகும். (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிருபணமாவது) – முதல் திருவந்தாதி (44) – தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம் – என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி அமைக்கப்பட்ட ஏதேனும் ஒரு பொருளைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டு, அதில் பரமபதத்தில் உள்ள திருமேனியின் மீது கொள்ளும் விருப்பத்தைச் செய்து ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளுகிறான்; இந்த மேன்மையை உணராமல் தாயின் பிறப்பு உறுப்பை ஆராய்வதற்கு ஒப்பான செயலாகிய ஸர்வேச்வரனின் இந்தத் திருமேனி இன்ன உலோகத்தால் ஆனதோ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தல் ஆகும். (ஆத்மாபஹாரமாவது) - மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் (74-27) – யோந்யதா ஸந்தமாத்த்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்த்மாபஹாரிணா – ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவை யார் தனக்கு உரியதாக எண்ணுகிறானோ, ஆத்மாவைக் களவு செய்த அந்தத் திருடனால் எவ்விதமான பாவம்தான் செய்யப்படவில்லை – என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான பாவங்களுக்கும் காரணமாக உரைக்கப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவைத் தனக்கு உரியதாக எண்ணுதல் ஆகும். (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) – ஸர்வேச்வரனுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டியதான அரிசி போன்றவற்றையும், சந்தனம் முதலானவற்றையும் அனைவருக்கும் அறியும்படியோ அறியாதபடியோ தனக்கு உரிமை ஆக்கிக் கொள்ளுதல் ஆகும். (தொடக்கமானவை) – இது போன்று பலவிதமான கொடிய பாவங்கள் சாஸ்த்ரங்களிள் கூறப்படுவதால் இவ்விதம் உரைத்தார். இப்படியாக முப்பத்திரண்டு அபசாரங்கள் உள்ளன.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்தஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 102)

1-10-4 நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றால்

என் செய்யோம் இனி யென்ன குறைவினம்

மைந்தனை மலரால் மணவாளனைத்

துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்.

பொருள் - நெஞ்சே! நீ செய்த செயல் மிகவும் நன்று, மிகவும் நன்று. உன்னைத் துணையாகப் பெற்றால் எந்தச் செயலைத்தான் செய்து முடிக்க இயலாது? உனது துணையை அடைந்த பின்னர் நாங்கள் எந்தவிதமான குறைவு அடைவோம்? எப்போதும் யௌவன பருவத்திலேயே உள்ளவனும், எல்லையற்ற இன்பத்தை அளிக்கின்ற மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை நான் பிரிய நேர்ந்தாலும் நீ பிரியாது அவனைத் தொடர்வாயாக.

அவதாரிகை - தாம் சொன்னபோதே மேல் விழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடி, "நிகர்ஷாநுஸந்தாநம் பண்ணி நான் விச்லேஷித்த ஸமயத்திலும் நீ விடாதே கொள்" என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே” என்று நெஞ்சத்தை நோக்கி உரைத்தார். உடனே இவரது நெஞ்சம் அவன் மீது விழுந்து தொழுதபடி நின்றது. இதனைக் கண்ட இவர் தனது நெஞ்சத்தை கொண்டாடி, “எனது தாழ்மையை நான் எண்ணியபடி அவனை விட்டுப் பிரிந்து சென்றாலும், நீ அவனை விடாமல் இருப்பாயாக” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) சொன்ன காரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடும் மாதா பிதாக்களைப்போலே, இவரும் மார்விலே அணைத்துக் கொண்டாடுகிறார் நெஞ்சை. (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) நல்லை என்ன அமையாதோ? “நல்லை நல்லை” என்கிற வீப்சைக்குக் கருத்தென்? என்னில்; இவர்தாம் அவன் பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே, தனக்கு இவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர் தம்மை விட்டு அவன் பக்கலிலே நிற்கவல்ல நெஞ்சாகையாலே; “என் நெஞ்சினாரைக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ?” என்னும்படி முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே “நல்லை நல்லை” என்கிற மீமிசை.

விளக்கம் - (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) - சொன்ன சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்தச் செயல்களை வெகு விரைவாகச் செய்து முடிக்கின்ற நல்ல புத்திரர்களைத் தாயும் தந்தையும் தங்களது மடியில் அமர வைத்துக் கொண்டாடுவர்; இது போன்று இவரும் தனது நெஞ்சத்தை மார்புடன் அணைத்துக் கொள்கிறார். (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) - “நல்லை” என்று ஒருமுறை கூறினால் போதாதோ, இங்கு நல்லை நல்லை என்று அடுக்குத் தொடராக ஏன் உரைக்கவேண்டும்? இவர் அவனுக்குத் தூது விடுவது போன்று, இவரது நெஞ்சம் இவரை விட்டுச் சென்று அவன் பக்கம் சென்றபடியால் அந்த நெஞ்சத்திற்கும் சேர்த்து தூது விடும்படி நிலைமை ஆனது; எனவே இவ்விதம் உரைத்தார். திருவிருத்தம் (30) - என் நெஞ்சினாரைக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ - அன்னம், குருகு போன்று உங்களிடம் நான் யாசிக்கிறேன்; எனது நெஞ்சம் என்னை விட்டு அவனிடம் சென்றது; அதனைக் காண நேர்ந்தால் எனது தவிப்பை உணர்த்தி மீண்டும் என்னிடம் வரும்படி உரைப்பீர் - என்றது காண்க. பெரிய திருவந்தாதி (1) - முந்துற்ற நெஞ்சே - அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில்

என்னைக் காட்டிலும் முற்பட்ட நெஞ்சமே – என்று உள்ளதால் அடுக்குத் தொடராக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – என்னை இப்படி ச்லாகிக்கிறதென்? என்ன, (உன்னைப் பெற்றால் என் செய்யோம்) நீ என்னொடு ஒருமிடறான பின்பு, எனக்குச் செய்ய முடியாததுண்டோ? நெஞ்சு ஒத்த பின்பு முடியாததுண்டோ? பலம் தருகைக்கு ஈச்வரன் உண்டு, விலக்காமைக்கு நீ உண்டு; இனிச் செய்யமுடியாதது உண்டோ? (இனி என்ன குறைவினம்) “உன்னைப் பெற்றால் என்செய்யோம்” என்று ஸாத்யாம்சமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்; உன்பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன் கார்யம் செய்வானாயிருந்தால், ஸாத்யாம்சந்தான் உண்டோ? அவன் உபாயபாவம் நித்ய நிரபேக்ஷமானால் ஸாத்யாம்சம் உண்டோ? ஆனால் பின்னை, க்ருத்யாம்சமென் என்ன; ஸாத்யாம்சமுண்டுகிடாய் என்கிறார். (மைந்தனை இத்யாதி) நான் அவனைக் கிட்டக் கொள்ள, “வளவேமூலகு” தலையெடுத்து அகலப்பார்ப்பதொன்று உண்டு; நீ அப்போது அவனை விடாதே கிடாய். (மைந்தனை) இவ்விஷயத்தைக் கெடுவாய்! சிலராலே விடப்போமோ? (மைந்து - இனிமை, அழகு, மிடுக்கு). (மலரான் மணவாளனை) பெரியபிராட்டியார் “அகலகில்லேன் இறையும்” என்னும் விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை “விடாதே கிடாய்” என்கிறது. (துஞ்சும்போதும்) “அயோக்யன்” என்று அகலும் போதும். விச்லேக்ஷம் விநாசபர்யாயம் என்கை. “முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ:” என்னுமதிறே இவர்க்குத் துஞ்சுகையாகிறது. நான் அவனை அகன்று முடியுமன்றும், நீ அவனை விடாதே தொடர்பார் கிடாய். இவ்வேப்பங்குடி நீரையன்றோ நான் உன்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது! பிராட்டி “அகலகில்லேன் இறையும்” என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட இவரது நெஞ்சம், “என்னை ஏன் இவ்விதம் கொண்டாடவேண்டும்?”, என்றது. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உன்னைப் பெற்றால் என் செய்யோம்) – நீ என்னுடன் ஒரே ஹ்ருதயம் என்று ஆன பின்னர் நான் செய்யவேண்டியதான ஸாதனங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் போக இயலுமோ? பலன் அளிப்பதற்கு ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்; அவனை விலக்காமல்

இருப்பதற்கு நீ உள்ளாய்; ஆக இனி செய்ய இயலாதது ஏதும் உள்ளதோ? (இனி என்ன குறைவினம்) – “உன்னைப் பெற்றால் எதனைத்தான் செய்யமாட்டோம்” என்று கூறுவதற்கு அவசியமே இல்லை; இது உபாஸகரின் சொற்கள் ஆகும். ப்ரபந்நன் ஒருவன் செய்யவேண்டியது ஏதும் இல்லை என்பதை உணர்த்தும்விதமாக “இனி என்ன குறைவினம்” என்றார். நீ அவனை அண்டி இருப்பதையே கைம்மாறாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனே அனைத்தையும் செய்து முடிப்பான் என்பதால், நாம் செய்யவேண்டியது ஏதேனும் உண்டோ என்றார். நம் பக்கம் ஏதும் செய்யவேண்டாமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் உதவுதல் என்பது எதனையும் எப்போதும் எதிர்பார்த்து அல்ல என்றார். இதனைக் கேட்ட நெஞ்சம், “அப்படி என்றால் நான் என்ன செய்யவேண்டும்” என்று வியந்தது. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். “நீ செய்யவேண்டியது ஒன்று உண்டு” என்றார். (மைந்தனை இத்யாதி) – நான் அவனை அடையும்போது, வளவேழலகு என்று திருவாய்மொழியில் உரைத்தது போன்று எனது தாழ்மை உணர்ச்சி தலை தூக்குவதால், அவனை விட்டு அகல முயல்வேன்; நீ அப்போது அவனை விடாமல் இருக்கவேண்டும். (மைந்தனை) – மைந்து என்றால் அழகு, நாயகத்தன்மை, யௌவனம் ஆகிய பொருள் உண்டு. இப்படிப்பட்ட விஷயத்தை ஒரு சிலரால் விட இயலுமோ? (மலரான் மணவாளனை) – பெரியபிராட்டியாரே திருவாய்மொழியில் (6-10-10) அகலகில்லேன் – என்று உரைத்த விஷயத்தை அல்லவோ எனது நெஞ்சமான உன்னை “விடக்கூடாது” என்று கூறுகிறேன். (துஞ்சும்போதும்) – அகலும்போது என்று கூறாமல் துஞ்சும்போது என்று ஏன் கூறினார்? என்னை நான் அயோக்யன் என்று கூறிக்கொண்டு அகல நினைத்தாலும், பிரிந்து செல்லுதல் என்பது இறப்பதற்கு முன்பு ஏற்படும் நிலையாகும். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் – முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ: - உன்னை விட்டு ஒரு முஹூர்த்தகாலம் கூட உயிர் தாங்க மாட்டேன் – என்பது போன்றே இவரும் உள்ளார். நான் அவனை விட்டு அகன்று சென்று முடிந்தாலும், நீ அவனை விடாமல் தொடர்ந்தபடி இருப்பாயாக. இந்த வேப்பஞ்சாற்றை அல்லவோ நான் உன்னைப் பருகச் சொல்லுகிறேன். பெரியபிராட்டி “அகலகில்லேன்” என்ற விஷயத்தை அல்லவோ நான் உன்னை அனுபவிக்கச் சொல்லுகிறேன்.

1-10-5 கண்டாய் நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்றோர்

எண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு

உண்டானை உலகேழுமோர் மூவடி

கொண்டானைக் கண்டு கொண்டனை நீயுமே

பொருள் - எனது நெஞ்சமே! பலவிதமான செயல்கள் (அவன் மீது வெறுப்பு இல்லாமை, அவன் வந்து உதவுதல், நாம் அவனை அண்டி நிற்பது போன்ற பலவும்) அனைத்தும் நமக்கு நடந்தபடி உள்ளபோது, அவற்றைக் குறித்து நாம் ஏதும் எண்ணாதபோதிலும், அவை தாமாகவே நடப்பதைக் கண்டாயா? இது எப்படி? ஏழு உலகங்களையும் ப்ரளய ஆபத்தின்போது தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியவனும், ஈடில்லாதபடி மூன்று அடிகள் கொண்டு அனைத்து உலகங்களையும் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை நீ காணப் பெற்றாய் அல்லவோ?

அவதாரிகை - கீழ் “எண்ணிலும் வரும்” என்ற எண்தானும் மிகையானபடி கண்டாயே என்று அவன்படியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்.

விளக்கம் - “எண்ணிலும் வரும்” என்று உரைத்தபடி, அந்த எண் என்பது மிகையாக உள்ளது போன்று தானாகவே வந்து நிற்பதைக் கண்டு தனது நெஞ்சத்திடம் அவன் தன்மையை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டாயே நெஞ்சே) நான் சொன்னபடியே பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே! (நெஞ்சே) ஜ்ஞாநப்ரஸர த்வாரமான உனக்குச் சொல்ல வேண்டாவிதே. (கருமங்கள் வாய்க்கின்று) கார்யங்கள் பலிக்குமிடத்தில். (ஓர் எண் தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே) “எண்ணிலும் வரும்” என்றதுதான் மிகையாம்படி வந்து பலித்துக் கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே! இயலுகை - பலிக்கை. பகவத் ப்ரபாவம் சொல்லுவார் சொல்லுமளவல்ல காண்.

இத்தலையில் எண்ணின்றிக்கே இருக்கப் பலிக்கும் என்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார் மேல். (உண்டானை இத்யாதி) ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்துக்கு “அவன் நம்மை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்” என்னும் நினைவுண்டோ? “உலகேழும்” என்கிறவிடம் இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக் கொள்ளக் கடவது. அவன் ஜகத்தையடைய அளக்கிறபோது “நம் தலையிலே திருவடிகளை வைக்கப் புகாநின்றான்” என்னும் நினைவுண்டோ? இதுக்கு உதாஹரணம் தேடிப்போகவேணுமோ ஒன்று? (கண்டு கொண்டனை நீயுமே) விலக்குகைக்குப் பரிகரமுடைய நீயுமன்றோ கண்டு கொண்டாய். ப்ரளயாபத்தில் அவற்றுக்கு ப்ரதிகூலிக்கப் பரிகரமில்லையே! இங்கு அவஸரமில்லை; அறியில் விலக்குவர்களிறே; அசங்கிதமாக வருகையாலே பேசாதிருந்தார்களித்தனை.

விளக்கம் - (கண்டாயே நெஞ்சே) - நான் உரைத்தபடி பலன் கைகூடியதைக் கண்டாய் அல்லவோ? (நெஞ்சே) - ஞானம் புகுவதற்கு வழியாக உள்ள உனக்கு நான் ஏதும் கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லை. (கருமங்கள் வாய்க்கின்று) - நமது கார்யங்கள் கைகூடும்போது. (ஓர் எண் தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே) - “எண்ணிலும் வரும்” என்று உரைத்தது மிகை ஏன்று கூறலாம்படி அனைத்தும் தாமே வந்து நிற்பதைக் கண்டாயா? அனைத்தும் பலித்தன என்றார். அப்படி என்ன பலித்தது? கீழே உரைக்கிறார். இவனைப் பற்றிய விஷயத்தில் எண்ணாமல் இன்றிக்கே இருந்தாலும் பலிக்கும் என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுகிறார். (உண்டானை இத்யாதி) - ப்ரளயத்தால் சூழப்பட்டபடி நின்ற உலகத்திற்கு, “இவன் நம்மைத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றுவான்”, என்ற எண்ணம் இருந்ததோ? “உலகேழும்” என்பதை இரண்டு உதாரணங்களிலும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அவன் தனது திருவடிகளால் உலகத்தை அளந்தபோது, “நமது தலையில் திருவடிகளை வைக்கப்போகிறான்” என்ற எண்ணம் இருந்ததோ? ஆக நம்முடைய செயல்கள் அனைத்தும் தாமாகவே நிகழ்கின்றன என்பதற்கு உதாரணம் தேடியபடி இருக்கவேண்டுமோ? (கண்டு கொண்டனை நீயுமே) - உனது தாழ்வு காண்பித்து விலக்குவதற்கான எண்ணம் கொள்ளக்கூடிய நீயும் அவனை கண்டுகொண்டாய். ப்ரளயத்தின்போதும், உலகை அளந்தபோதும் அவற்றால் அவனை விலக்க வழி இல்லை; ஆகவே விலக்காமல் இருந்தனர்;

முடிந்திருந்தால் அப்போதே விலக்கியிருப்பார்கள். அவன் எதிர்பாராத வகையில் வந்ததால் ஏதும் பேசாமல் இருந்தனர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 66)

63. வண்ணம் சிவந்துள வானாட மருங்குளிர்விழிய

தண்மென் கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன தாமிவையோ
கண்ணன் திருமால் திருமுகந்தன்னோடும் காதல் செய்தேற்
கெண்ணம் புகுந்து அடியே னொடிக்கால மிருக்கின்றவே.

பொருள் - நிறத்தினால் சிவந்துள்ளதும், பரமாகாசத்திலுள்ள நித்யஸூரிகள் தரிக்கும்படியாக குளிர்ந்த கடாசுஷங்கள் கொண்டதும், மென்மையாக உள்ள தாமரை மலர்கள் மலர்ந்த தடாகம் போன்று ஒளிவீசும்படியும் இந்தக் கண்கள் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட அவனுடைய கண்கள் செய்வது என்ன? மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும், வியக்கவைக்கும் லீலைகள் உடையவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகத்துடன் காதல் செய்வதற்கு மிகுந்த ஆசை கொண்டபடி இருந்த எனது மனதில் தானாகவே புகுந்தன; இப்போதும் என்னை விட்டு அகலாமல் உள்ளன.

அவதாரிகை - “முறையோ” என்று கூப்பிட்டா லாறியிரானிறே; வந்து குளிர நோக்கினான்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “இது முறையோ?” என்று உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட பின்னரும் அவன் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பானோ? ஓடி வந்து குளிர்ந்து நோக்கினான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வண்ணம் சிவந்துள) திருக்கண்களுக்குச் சிவப்பு பிறப்பே ஸ்வபாவமாயிருக்குமிறே. இப்போது “வண்ணஞ்சிவந்துள” என்கிறவித்தால் பூர்வாவஸ்தையிலும் வைவர்ணயமத்தலையிலே யென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. “ந ஜீவேயம் சஷணமபி” என்னு மாற்றாமையிலேற்ற மத்தலையிலேயிறே. ஆகையால் கண்ணும், காணாமையால் வந்த சிவப்பில் வைவர்ணயம் தீர்த்த திப்போதென்று தோற்றும்படியிருக்கை. (வானாடமரும் குளிர்விழிய) த்ரிபாத் விபூதியாகக் கண்ணில் குமிழிக் கீழேயாயிற்று ஜீவித்துக் கிடப்பது. வானாடமரும்படியான குளிர்ந்த கடாசுஷங்கையுடைய. அமருகையாவது - இத்தாலேயுண்டுடுத்துவர்த்திக்கை. தாரக போசுஷக போக்யமுமெல்லா மிவை யேயாயிருக்கை. (தண்ணித்யாதி) குளிர்ந்து ம்ருதுவா யிருப்பதொரு தாமரைப்பொய்கை பரப்பு மாறப் பூத்தாற் போலேயாயிற்று திருக்கண்களிருப்பது.

விளக்கம் - (வண்ணம் சிவந்துள) - ஸர்வேச்வரனுடைய கண்கள் ஆழ்வாரைக் காணாமையால் இயல்பாகவே சிவந்து உள்ளன. இப்போது “வர்ணம் சிவந்துள” என்பதன் மூலமாக முன்பும் இது போன்று இருந்தது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவேயம் சஷணமபி - ஒரு நொடி கூடத் தரிக்கமாட்டேன் - என்பதாகப் பிரிவாற்றாமை இருந்தது. ஆக கண்கள் உறங்காத காரணத்தாலும், ஆழ்வாரைக் காணாமல் இருந்த காரணத்தாலும் ஏற்பட்ட சிவப்பும், களைப்பும் இப்போது போயின என்று கருத்து. (வானாடமரும் குளிர்விழிய) - விண்ணில் உள்ள நித்யஸூரிகளும் இவனுடைய கடாசுஷத்தைப் பருகி அதன் மூலம் ஜீவித்திருக்கும்படி குளிர்ந்த கடாசுஷம் கொண்ட கண்கள். தாங்கள் இருப்பதற்கான உணவு, ஆதாரம், இன்பம் ஆகிய பலவும் இவையே என்றிருப்பர். (தண்ணித்யாதி) - குளிர்ந்து மென்மையாக உள்ள ஒரு தாமரைக் குளம் தனது மேற்பரப்பு முழுவதும் மலர்ந்து காணப்படும்படியாகத் திருக்கண்கள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (தாமிவையோ) “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமசுஷிணீ” என்று கேட்டார்வாய் கேட்டிருந்தோம். அவைதானிருக்கும்படியிதுவே? (கண்ணன்

திருமால்) திருமால் கண்ணன். ச்ரிய:பதியாகையாலே யாச்ரிதர்க்குக் கையாளானவன். (திருமுகந் தன்னோடுங் காதல் செய்தேற்கு) அழகிய திருமுகத்தோடே வந்து குளிர நோக்க வேணுமென் றாசைப்பட்ட வெனக்கு. (எண்ணம் புகுந்து) நான் மநோரதித்தபடியே கைபுகுந்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, எண்ணம் புக்கென்றாய், என்னுடைய மநோரதத்தைத் தானேறிட்டுக் கொண்டு. (அடியேனோடு) “ஜிதம்” என்கிறார். அஹமர்த்தத்தினுடைய ஸ்வரூபந்தான் அடியேனென்றுபோலே காணுமிருப்பது. ஜீவ ஸ்வரூப பரமான வாக்க்யத்திற் படியேயிறே சொல்லுகிறது. அது ஜீவ ஸ்வரூப பரேமோவென்றால் “ஓமித் யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்றுமுண்டு; “ஓங்காரோபக வாந்விஷ்ணு:” என்றும் சொல்லா நின்றதிறே. (இக்காலம்) இப்பேற்றுக்கு வருமாறு முனைநாளறிந்திலேன் கிடர். (இருக்கின்றவே) “ந ச புநராவர்த்ததே” என்றும் பேற்றைப் பெற்றோமென்று தோன்றியிரா நின்றது. ஒரு நாளாமினிப் பிரிகைக்கு ஸம்பாவநை யில்லையென்று தோற்றும்படியிரா நின்றது. ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாகிலுமிவர்க்கு ஸமாநாகார மென்று தோற்றாதே; ப்ரத்யக்ஷமென்றிறே தோற்றுவது.

விளக்கம் - (தாமிவையோ) - சாந்தோக்ய உபனிஷத் (1-6-7) - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ - அன்றலர்ந்த தாமரை போன்று மலர்ந்த திருக்கண்கள் - என்று வேதங்களை ஓதுபவர்கள் மூலம் நாங்கள் கேட்டறிந்துள்ளோம்; அவை இவ்விதம் தான் இருக்குமோ? (கண்ணன் திருமால்) - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான கண்ணன். மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதால் தன்னை அடைந்தவர்களுக்குக் கையாள் போன்று அனைத்தையும் செய்பவன். (திருமுகந் தன்னோடுங் காதல் செய்தேற்கு) - அழகான தனது திருமுகத்துடன் கூடியவனாக வந்து என்னைக் காணவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட எனக்கு. (எண்ணம் புகுந்து) - நாம் எண்ணியபடியே வந்து; அல்லது எனது விருப்பத்தைத் தன்னுடைய விருப்பமாகவே கொண்டு. (அடியேனோடு) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - ஜிதம் - வெற்றி என்கிறார். அஹம் என்ற அர்த்தத்தின் ஸ்வரூபமே அடியேன் என்பது போன்று உள்ளது. அதாவது அடியேன் என்ற பதம் இங்கு இரண்டு பொருளில் உள்ளது; கண்ணின் அழகுக்குத் தோற்று அடியேன் என்பது ஒரு பொருள்; தனக்கு இயல்பாகவே உள்ள அடிமைத்தனத்தை எண்ணி அடியேன் என்று உரைப்பது இரண்டாவது பொருள். ஜீவாத்மாவுக்கு அடிமைத்தனமே ஸ்வரூபம் என்பதை எந்த ப்ரமாணம் கொண்டு உரைக்கிறார்? தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (5-1) - ஓமித் யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத - ஓங்காரத்தை ஜபித்தபடி ஆத்மாவை த்யானிக்கவேண்டும் - என்றும், ஓங்காரோபக வாந்விஷ்ணு: - ஓங்காரம் பகவான் விஷ்ணுவே ஆவான் - என்றும் உள்ளது

காண்க. (இக்காலம்) – இப்படிப்பட்ட பேற்றை நான் அடைந்ததற்கான காரணம் முன்பு ஏதும் ஏற்பட்டதோ என்று நான் அறியேன். (இருக்கின்ற) – சாந்தோக்ய உபனிஷத் (8-5) – ந ச புநராவர்த்ததே – மீண்டும் திரும்ப மாட்டனர் – என்பதான மோக்ஷத்தை அடைந்த நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இனி எப்போதும் பிரிவதற்கான சந்தர்ப்பமே இல்லை என்று தோன்றியது. இவருக்கு அவன் ப்ரத்யக்ஷமாய் நின்றான் என்றே தோன்றுகிறது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்